

מרגש: הגב' רחל הבר תחי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקי יומן מחייו ארוכי המעש

138. שמחה לישרי לב

"חזרתי הביתה מאוכזב ושובור. סיפרתי לאמא שנדחיתי ואיני יכול לתרום כעת. 'טוב', אמרה אמא, 'אז תגשים את החלום שלך דרכי'. וככה, בפשטות, היא נכנסה לתהליך תרומת הכליה וכבר לפני עשור זכתה לתרום כליה ולהציל חיים".

אני נזכרת בתרומת אימו של יהונתן. זכיתי לבקר אותה בבית החולים 'הדסה', יחד עם בעלי. הכרתי אישה מדהימה. "שנים עברו. זכיתי להתחתן ולהמתין לילדים במשך מספר שנים. לפני כחצי שנה זכיתי ובתי הבכורה נולדה. 'עכשיו אני נכנס לתהליך של תרומת כליה', אמרתי לאשתי, 'הרב הבר אמר - תתבגר, תתחתן, תמצא עבודה, תזכה לילד ואחר כך נדבר, ועכשיו מיילאתי את כל הסעיפים. הגיע הזמן לממש את החלום. ואכן, ניגשתי שוב לתהליך הבדיקות ועמדתי שוב בפני הוועדה. הפעם הכל זרם בקלות ברוך ד', עברו כמה חודשים מאז יצאתי לדרך וכבר אני אחרי הכל, מתחיל להתאושש". לרגע אני מאבדת את המילים. לא יודעת איך להביע את ההתפעמות שלי, ואז מוסיף יהונתן ומגלה לי פרט חדש ומרגש. "אני בן כיתתו של פנחס", הוא אומר.

"פנחס תורג'מן?" אני מבקשת לוודא.

כן, פנחס תורג'מן ז"ל, הנער שישב בכורסא הסמוכה לבעלי בטיפולי הדיאליזה, הבחור הצדיק שהחזיר את נשמתו לבורא עולם כשבועיים לפני מועד ההשתלה שלו. פנחס שארגון 'מתנת חיים' הוקם בהשראתו ולעילוי נשמתו. פנחס הזה הוא בן כיתתו של יהונתן! "בזכותו תרמתי", אומר יהונתן, "הדמות המיוחדת של פנחס בעל הייסורים עמדה מול עיניי מאז יצאתי לדרך".

"אולי תקשר לספר להוריו של פנחס על התרומה שלך? הם וודאי ישמחו" אני מציעה, שולפת מספר טלפון. יהונתן מצלצל מיד. מדבר עם ההורים. מספר על החסד שעשה בזכות בנם ולעילוי נשמתו. הם מתרגשים בעוצמות בלתי רגילות. יהונתן מתרגש גם. "אני מרגיש שעכשיו העליתי את התרומה שלי לשלימות, עכשיו היא לגמרי מלוטשת", הוא אומר לבסוף.

כשאני יוצאת מ'בלינסון' אני חושבת עליו, על האיש שחיכה עשור ומאושר מן הזכות לקיים את המצווה בשלמות. ב'שיבא' מחכה לי תורם נוסף. אשתו, כלתו ובנו יושבים לצידו. אני מרגישה את האווירה המחשמלת שבחדר, יכולה למשש אותה. "הרגשתי שאני רוצה למקסם את המתנה שלי ולהגישה מושלמת. טהורה, זכה וברה. מיד בסיום הצום נסעתי לטבול, אחר כך יצאתי לבית החולים", הוא מספר בפשטות. אני חושבת על השעות הכל כך ספורות שהיו לו עד לאשפוז, על הבחירה שלו לנצל אותן למסע מיוחד של טהרה.

"אם כבר אני מקיים מצווה, שתהיה מלוטשת עד הסוף", הוא אומר. שני תורמים. אותן מילים. אם כבר עושים מצווה בואו נשקיע בה, בואו נלטש אותה, בואו נביא אותה מושלמת.

אני חוזרת הביתה, מהרהרת במשמעות של המילים: שמחה - לישרי לב. כשזוכים ללטש. השמחה אחרת. מול מילותיהם של התורמים מתחדדת בי התובנה שגם בלי לתרום כליה, גם במצוות של היומים, חייבים להשקיע, ללטש, ולזכות להגיש אותן נקיות יפות, מצוחצחות ומושלמות.

בי"ב בתשרי אני יוצאת לסבב בשלושה בתי חולים שונים, בדרכי לבקר שלושה תורמי כליה יקרים שלנו אשר זכו לצום ביום כיפור, לשבור את הצום באכילה רזיזה ולהיכנס מיד לצום נוסף, קדוש אף הוא, צום שלפני ניתוח תרומת כליה.

כשהרכב בו אני יושבת נוסע לכיוון מרכז ההשתלות ב'בלינסון' אני חושבת עליהם. אפרת מאושפזת ב'הדסה', יהונתן ב'בלינסון' ודניאל ב'שיבא'. לכל אחד מהם נקבע תאריך מאתגר כל כך לניתוח ושלושתם נענו לו בשמחה!

כך, כשעם ישראל עסוק בבניית סוכה ובוחר ארבעה מינים, הם נכנסו לבית החולים, לא בגלל אירוע לא צפוי, בעקבות הבחירה שלהם. כידוע תורם יכול לבחור לעצמו תאריך נוח לניתוח, הוא רשאי לבקש מועד קצת פחות לחוץ מהמימים האלו - שבין יום כיפור לסוכות, והם בחרו אחרת, רצו למהר ככל שרק אפשר, לקחו בשתי ידיים את התאריך הראשון שהיה פנוי להם. התאריך הזה מספר לא רק על 'מה' שהם נתנו, אלא בעיקר על ה'איך'. על האופן בו ניגשו למצווה העצומה הזו.

"הגענו", הרכב עוצר, קורע את הרהורי. אני יורדת, נכנסת לפתחו של מגדל האשפוז, עולה לקומה חמישית. נכנסת לחדר. יהונתן נמצא שם. חיזור עדיין. חלש. אבל מאושר. אביו לצידו. משרטט במילים ברורות את תהליך ההחלמה, וכך אני נחשפת לראשונה לסיפורו של יהונתן בשלימות.

"הכל התחיל בתקופתו של הרב הבר", יהונתן מתייך. "ביום ההוא הייתי בן עשרים ושש בערך. בחור רווק ולא מסודר בעבודה יציבה. יצאתי עם חברים לטייל, עצרנו באחת מתחנות העצירה בדרך ועל השולחן שם מצאתי חוברת של 'מתנת חיים'. לקחתי אותה ליד ולא הנחתי עד שקראתי אותה מכריכה לכריכה, עובר על סיפוריהם המדהימים של תורמי הכליה אחד לאחד. מסתגר שהחברים רצו להתקדם בטיול אבל הם ראו אותי צולל לתוך השורות והמתניו בסבלנות. כשסיימתי אמרתי להם ברורות: "זה - זה! אם אינני מוצא כלה לעת עתה, אתרום בינתיים כליה". החברים צחקו, ראו בי צעיר פזיז ומתלהב, אני ידעתי שזה דחף אחר. אני רוצה לתרום כליה. שואף להציל חיים.

"למחרת עליתי למשרד של 'מתנת חיים'. לא קבעתי פגישה, עליתי ספונטנית. הכתובת של המשרד הייתה כתובה בתוך החוברת ופשוט הגעתי", יהונתן מתייך, נזכר איך נכנס אל החדר הקטן, פגש את בעלי, שלחף את ידו בחום וקיבל אותו כהרגלו, בכבוד מלכים. "הרב אמר לי: 'זכות עבורי לפגוש אדם שחושב לעשות טוב'. וככה, פשוט, התיישב לשוחח איתי. הרב לא חשב שנכון לקדם את התהליך שלי. 'קודם תתייצב בעבודה מסודרת ותקים בית, ואחר כך נשקול את הנושא"', הוא אמר. אני לא הסכמתי. החלטתי ללכת עם התרומה עד הסוף. לא להמתין עוד רגע. ביקשתי להיכנס לתהליך הבדיקות. "אני חושש שייפסלו אותך בוועדה, אתה צעיר מדי ועוד לא מספיק מסודר בחיים", אמר לי הרב ובכל זאת יצאתי לדרך. עברתי את כל הבדיקות, עמדתי בכל הבירורים, הגעתי לוועדה הסופית ו - - - נפסלתי. בדיוק כמו שהרב אמר, הם לא האבו את הרעיון שבחור צעיר כל כך יתרום כליה בתרומה אלטרואיסטית, רצו לראות אותי מיושב יותר לפני שאקבל החלטה כזאת".

